

Stk. 3. De modtagne salgsindberetninger skal af oppebørselsmyndighederne tilstilles ligningsdirektoratet og andre myndigheder efter nærmere af finansministeren fastsatte regler.

Til § 20.

§ 20 affattes således:

Finansministeren kan beskikke lignings-

chefer i ligningsdirektoratet til i ligningsdirektørens forfald at fungere som formand for ligningsrådet.

§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1956, dog at ændringerne til § 18 først skal have gyldighed fra den 1. april 1956 at regne.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved lov nr. 108 af 31. marts 1938 om oprettelse af en landsskatteret og om tilsynet med skatteligningen m. v. ophævedes landsoverskatterådet og overskyldrådet, som hidtil såvel med hensyn til tilsynet og revisionsvirksomheden som med hensyn til klagepåkendelsen havde været de øverste instanser for ansættelse til indkomst- og formueskat og for vurdering af fast ejendom til beskatning. I stedet for oprettedes ligningsdirektoratet og ligningsrådet, der i forening skulle overtage de opgaver, som havde påhvilet landsoverskatterådet og overskyldrådet, med undtagelse af klagepåkendelsen, der overgik til den samtidig oprettede landsskatteret.

I overensstemmelse med, hvad der var meningen ved lovens givelse, blev såvel ligningsdirektoratet og ligningsrådet som landsskatteretten delt i to afdelinger: en for ansættelse af indkomst og formue (afdeling 1) og en for vurdering af fast ejendom (afdeling 2).

I henhold til lovens § 6 har finansministeren ved bekendtgørelse nr. 298 af 7. juli 1942 fastsat nærmere regler for ligningsdirektoratets og ligningsrådets virksomhed, og i henhold til lovens § 8, stk. 3, har finansministeren under samme dato (nr. 299) fastsat forretningsordenen for landsskatteretten.

Antallet af klagesager er omtrent tredoblet siden 1938. I de første efterkrigsår var stigningen i antallet af klager over ansættelser af indkomst og formue særlig voldsom, hvilket medførte en betydelig ophobning af sager i rettens afdeling 1. Efter 1938-loven udgør antallet af medlemmer i landsskatteretten 14, hvoraf de 9 virker ved rettens afdeling 1. For at imødegå den stigende sagsbeholdning i denne afdeling blev medlemsantallet fra og med finansåret 1952—53 midlertidigt forøget med 4, som alle placeredes i afdeling 1. Denne foranstaltning har dog ikke vist sig tilstrækkelig effektiv, idet klagebehandlingen fortsat tager længere tid end

forsvarligt, uanset at der i de senere år er sket en mindre nedgang i klageantallet. Det må anses for nødvendigt, at der træffes foranstaltninger, der kan tjene til at fremskynde klagebehandlingen, og da der ikke er nogen grund til at tro, at klageantallet i fremtiden vil gå mærkbart ned, må de foranstaltninger, der træffes, være af varig karakter.

Ved nærværende lovforslag foreslås det (forslaget til § 8, stk. 1), at medlemsantallet forøges fra 18 til 22, samt at der oprettes 2 stillinger som viceformænd ved retten, en i hver af rettens afdelinger. Det vil herved blive muligt at give retsformanden en arbejdsmæssig aflastning, der må anses for nødvendig på grund af stigningen i sagsantallet.

Det er yderligere foreslået (forslaget til § 8, stk. 3), at retten skal kunne bestemme, at kontorchefer ved retten skal kunne deltage i afgørelsen af klager over ansættelser af indkomst og formue. Dette skal kunne ske, når retten finder det påkrævet under hensyn til omfanget af dens arbejde. En sådan foranstaltning kan sættes ind dels for at fremskynde afviklingen af de sager, som henligger uafgjort ved retten, dels for at imødegå en stigning i antallet af uafgjorte sager, såfremt antallet af klager, der indbringes for retten, måtte vise stigende tendens.

Endelig har man foreslået (forslaget til § 8, stk. 2), at det skal være tilstrækkeligt til klagesagers afgørelse, at der i påkendelsen foruden formanden eller en af viceformændene (kontorcheferne) deltager 2 retsmedlemmer, medens der nu foruden formanden skal deltage 4 medlemmer i afgørelsen. Denne begrænsning af antallet af de i afgørelsen deltagende medlemmer anser man for sagligt fuldt forsvarlig, og den vil være en nødvendig forudsætning for, at man skal kunne opnå den tilsigtede hurtigere afgørelse af sagerne.

Idet bemærkes, at lovforslaget ikke tager sigte på en revision af loven af 31. marts 1938, men alene går ud på at foreslå sådanne ændringer, som er anset